

Středa 22.5. 2024

Dnes už děti spaly tak dobře, že některým se ani vstávat nechtělo. Po snídani jsme si po třídách našli místečka, abychom si zapsali všechny zážitky do deníčků a také se trochu učili. Celou noc hodně pršelo a během dopoledne se nám obloha znovu zatáhla. K dopolední svačině jsme dostali kousek melouna a jablko. „Až to sníte, dojděte se umýt“, připomněla jsem žákům prvního ročníku. Zcela vážně se ozval dotaz: „Máme se jít vysprchovat?“ „Ne, stačí umýt si pusu a ruce od melouna“, odpověděla jsem. Máme to ale čistotné žáky!

K obědu jsme měli zapečený kuřecí plátek s bramborovou kaší a po krátkém poledním klidu jsme si do batůžků sbalili svačiny a vyrazili na pěší výlet. Cesta vedla podél rybníků, luk a lesem až k obřímu památníku Jana Žižky z Trocnova. Nadohled památníku se spustil liják, ale to jsme se již všichni schovali pod střechu velkého kiosku u lesa. Po chvíli se liják změnil na deštiček a během deseti minut déšť zcela ustal. Památník Jana Žižky jsme si prohlédli a obešli celou trasu, která nás dovedla až ke kamennému pomníku, kde se prý Žižka pod velkým starým dubem narodil. Pomalu jsme se vraceli zpět a někteří si stěžovali, že je bolí nožičky. „Já vidím Borovanský mlýn“, vesele zvolal jeden z našich žáků. Celá pěší túra měřila přes osm kilometrů a zvládli jsme to parádně.

Po večeři jako vždy páťáci odjeli do kina. Prvňáčci se vydali jako první parta na Bobříka odvahy. V devět hodin bylo jen takové mírné šero, ale hladina rybníka vypadala pohádkově a my věřili, že pod lávkou opravdu bydlí vodník. Všechny třídy splnily Bobříka odvahy. Ti, co nejvíc pokřikovali a dělali hrdiny, se samozřejmě nejvíce báli.

Poslední noc tady. Zítra po snídani se sbalíme, vezmeme si obědový balíček na cestu a zamáváme Borovanskému mlýnu. Po cestě se ještě podíváme do Třeboně, k největším rybníkům, které stejně jako náš Musík, postavil Jakub Krčín. Odpoledne už na nás čekejte doma. Zvládli

jsme to, i když se někomu trošičku stýskalo. Ať žije škola v přírodě
2024. Sláva, nazdar výletu!